

Eksamen til den paagældende Virksomhed og er i Besiddelse af en saadan Dygtighed, at man kunde ønske dem ind i Etaten. Ved en saadan Ordning gives der Mulighed for at bevare en dygtig Embedslæge en Del Aar, efter at han har naaet de 70 Aar, og det forekommer mig at være en god og fornuftig Ordning, hvis Indførelse jeg, som sagt, henstiller til Overvejelse.

Endnu skal jeg blot sige, at den Henvendelse, der fra Distriktslægeforeningen i sin Tid er rettet til Medicinalkommissionen og nu senere til Rigsdagen med Hensyn til de ældre Distriktslæger, som kan vente nu at maatte gaa af, forekommer mig at være ret vel motiveret. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han ikke vil finde det ganske naturligt, at ogsaa dette Spørgsmaal blev draget med ind under Overvejelserne i det Udvalg, som ganske sikkert om lidt vil blive besluttet, idet dette Lovforslag formentlig vil blive henvist til det Udvalg, det er besluttet at nedsætte om den foregaaende Sag.

Rørdam: Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) undlader jo sjældent at benytte en Lejlighed til at give politiske Modstandere smaa Stikpiller, naar han kan, selv om Lejligheden er ret haartrukken. Jeg udtalte, at jeg stod paa det Standpunkt, at Embedsmændene skulde være lønnede saaledes, at de kunde leve af deres Gage og ikke behøvede at drive nogen privat Virksomhed ved Siden af. Det anser jeg for det ideelle. Saa sagde det ærede Medlem, at det undrede ham meget, at det netop var mig, som udtalte det. Jeg forstaaer ikke, at det undrede det ærede Medlem, thi han maa jo vide, at det Embede, som jeg har, indtil for ganske nylig var et af de allerslettest lønnede Embeder, man kunde have. Til for ganske nylig var min faste Gage 1,200 Kr., og det ærede Medlem vil dog fornuftigvis ikke have, at jeg skulde leve af den Gage uden at forsøge at faa andet Erhverv ved Siden af. Jeg synes, han godt kunde have sparet sig den lille Venlighed til mig.

Hegelund-Lange: Jeg tror, den højtærede Justitsminister kan være vel tilfreds med den Behandling, der er blevet de to Lovforslag til Del, som han har fremsat her i Tinget. Om det første, Forslag til Lov om kommunal Lægehjælp, var der fuld Enighed, en Enighed, som jeg fuldt ud er Parthaver i. Det eneste Punkt, paa hvilket der var en Smule Dissens, var jo det, hvorvidt Lovforslaget om den kommunale Læge-

hjælp kunde tænkes gennemført uden at være sammenkoblet med det andet Lovforslag. Det forekom mig, at de Radikales Ordfører (Rørdam) og Højres Ordfører (Ellinger) kunde tænke sig en saadan Gennemførelse af hvert Lovforslag for sig, men jeg er fuldkommen enig med mit Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen), og den højtærede Justitsminister, der begge var ganske klare over, at Sammenhængen mellem disse to Lovforslag var praktisk og politisk set saa stærk, at man ikke kom udenom den. Allerede i det Forslag om Embedslægevæsenets Ordning, som Medicinalkommissionen udarbejdede, stod der udtrykkeligt i Bemærkningerne til § 14: „Man anser det for en Selvfølge, at nærværende Lov ikke træder i Kraft, før dens nødvendige Forudsætning, Loven om Ordningen af den kommunale Lægehjælp, træder i Kraft.“ Det betragtede Medicinalkommissionen altsaa som en selvfølgelig Forudsætning, og det Folketingsudvalg, som sidste Aar afgav Betænkning over Lovforslaget om kommunal Lægehjælp, udtalte sig ganske bestemt i samme Retning, saa jeg tror, at mit Partis Ordfører og den højtærede Justitsminister er fuldt berettigede til at betragte denne Sammenkobling som uomgængelig nødvendig.

Den Glæde, som alle følte ved Tanken om at faa Lovforslaget om kommunal Lægehjælp gennemført, haaber jeg maa bidrage til, at der i Udvalget tillige viser sig Villie til at komme ud over de mindre Uoverensstemmelser, der maatte vise sig med Hensyn til det andet og ganske sikkert vigtigere Lovforslag om Embedslægevæsenets Ordning. Dog tror jeg ogsaa, man her har Ret til at sige, at de væsentligste Uoverensstemmelser er fjernede. Den største Vanskelighed laa i Virkeligheden deri, at der fandtes et Parti, en Myndighed med fuld Ret til at blive hørt, som ansaa Kommissionens Forslag for mindre tilfredsstillende, og som mente, at den Ordning, hvor man kun havde Sundhedsstyrelsen og Kredslægerne, vilde vise sig praktisk set mindre tilfredsstillende. Her er der i Virkeligheden skabt et Kompromis, om hvilket den højtærede Justitsminister i sin Forelæggelsestale forleden udtalte, at Sundhedsstyrelsens Formand var gaaet ind paa det, at man her var blevet enig om at lempe sig efter hinanden derved, at man gennem Amtskredslægerne noget særlige Stilling skabte i alle Tilfælde nogen Erstatning for den fuldstændige Ophævelse af Fysikaterne.

Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) sagde med fuld: